

PM Mors – Pierwszy Polski Pistolet Maszynowy

Pistolet maszynowy Mors wz. 39 to jedna z najciekawszych, choć mało znanych konstrukcji polskiej broni strzeleckiej z okresu II Rzeczypospolitej. Powstał w odpowiedzi na rosnące zapotrzebowanie na lekką, automatyczną broń krótkiego zasięgu w armiach europejskich. Choć ostatecznie nie zdążył wejść do masowej produkcji przed wybuchem II wojny światowej, Mors stanowi dowód na zaawansowaną myśl techniczną ówczesnych polskich inżynierów.

Geneza projektu

Pod koniec lat 30. XX wieku, Sztab Generalny Wojska Polskiego zauważył potrzebę wprowadzenia nowoczesnej broni automatycznej, przeznaczonej dla załóg czołgów, oddziałów zwiadowczych i piechoty walczącej w zwarciu. Projekt prowadził inż. Piotr Wilniewicz – konstruktor m.in. pistoletu Vis.

Charakterystyka techniczna

Cecha	Wartość
Nabój	9×19 mm Parabellum
Zasada działania	Zamek swobodny, ogień z zamka otwartego
Tryb ognia	Ogień ciągły
Szybkostrzelność	ok. 500 strz./min
Długość całkowita	970 mm
Długość lufy	ok. 250 mm
Magazynek	24 lub 36 nabojów
Masa	ok. 4,25 kg

Produkcja i próby

Produkcję serii próbnej zlecono Państwowej Fabryce Karabinów w Warszawie. Do września 1939 roku wyprodukowano około 39 egzemplarzy, które trafiły do testów wojskowych i niektóre używano bojowo w obronie Warszawy i Modlina.

Porównanie z innymi konstrukcjami

Mors był konstrukcją nowoczesną jak na swoje czasy. W porównaniu do MP 18, Suomi KP/-31 i MP 40 charakteryzował się solidną budową, choć był cięższy od MP 40.

Dziedzictwo i znaczenie

Choć Mors nie wszedł do masowej produkcji, stanowił przykład zaawansowanej konstrukcji. Oryginalne egzemplarze są dziś unikatowe i występują głównie w muzeach, np. w Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie.

